

Poslanica papeža Frančiška za 52. svetovni dan molitve za poklice

Izhod, temeljna izkušnja poklicanosti

Dragi bratje in sestre!

Četrta velikonočna nedelja nam predstavi podobo Dobrega Pastirja, ki pozna svoje ovce, jih kliče, jih hrani in jih vodi. Na to nedeljo že več kot 50 let obhajamo Svetovni dan molitve za duhovne poklice. Vsakokrat nas spomni na pomembnost molitve, da bi, kot je Jezus rekel svojim učencem: »... gospodar žetve ... poslal delavce na svojo žetev.« (LK 10,2) Jezus to naroči, ko po dva in dva pošlje apostole in dvainsedemdesetere učence, ki jih je bil prej poklical (Lk 10, 1-16). Če je Cerkev »po svoji naravi misijonarska« (Ad gentes, 2), se krščanska poklicanost resnično lahko rodi samo znotraj misijonske izkušnje. Poslušati in slediti glasu Kristusa, Dobrega Pastirja, se mu pustiti pritegniti in voditi ter mu posvetiti svoje življenje, tako pomeni dopustiti Svetemu Duhu, da nas uvede v to misijonsko dogajanje. Sveti Duh v nas prebuja željo in nas opogumlja, da svoje življenje radostno darujemo in ga razdajamo zaradi Božjega kraljestva.

Darovanje lastnega življenja v tej misijonski drži je mogoče le, če smo sposobni iti iz sebe. Zato ob 52. Svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice želim razmišljati prav o tem posebnem »izhodu«, ki je poklic, ali bolje, o našem odgovoru na Božji klic. Ko zaslišimo besedo »izhod«, nam misel takoj pohiti k začetkom čudovite ljubezenske zgodbe med Bogom in njegovim ljudstvom, zgodbe, ki vodi preko dramatičnih dni v egiptovskem suženjstvu, Mojzesove poklicanosti, osvoboditve in poti v obljubljeno deželo. Druga Mojzesova knjiga, ki govori o teh dogodkih, predstavlja prapodobo celotne zgodovine odrešenja in tudi temeljno dinamiko krščanske vere. Prehod iz suženjstva starega človeka v novo življenje v Kristusu je odrešensko delo, ki nam prihaja po veri (Ef 4,22-24). To prehajanje je pravi in resnični »prehod«, je pot posameznega kristjana in celotne Cerkve, odločilna preusmeritev celotne osebe k Očetu.

Začetek vsakega krščanskega poklica je ta temeljna smer izkušnje vere: verovati, pomeni zapustiti samega sebe, zapustiti svojo lagodnost in togost lastnega jaza, da bi svoje življenje lahko osredinili v Jezusu Kristusu. Zapustiti kakor Abraham lastno deželo, oditi na pot z zaupanjem, vedoč, da bo Bog pokazal pot v novo deželo. Tega »izhoda« ne smemo razumeti kot podcenjevanja lastnega življenja, lastnega čutenja, lastne človečnosti; nasprotno, kdor se poda na pot hoje za Kristusom, najde življenje v izobilju, ko samega sebe dá povsem na razpolago Bogu in njegovemu kraljestvu. Jezus pravi: »Vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.« (Mt 19,29) Vse to ima svoje globlje korenine v ljubezni. Kajti krščanska poklicanost je predvsem klic ljubezni, ki priteguje in vodi preko sebe, osebo razsredišči, »sproža nenehen izhod vase zaprtega jaza v jaz, ki se podarja, in prav v tem podarjanju najde sebe in Boga« (Deus Caritas est, 6).

Izkušnja izhoda je osnova krščanskega življenja, še posebej za tiste, ki se odločijo za posebno služenje evangeliju. Je drža stalnega spreobračanja in preobrazbe, stalnega vztrajanja na poti in prehajanja iz smrti v življenje, kar obhajamo v vsej liturgiji: je velikonočna skrivnost. Od Abrahamove do Mojzesove poklicanosti, od Izraelovega popotovanja po puščavi do spreobrnjenja, ki so ga oznanjali preroki, vse do Jezusovega misijonskega potovanja, ki doseže vrhunec v njegovi smrti in vstajenju, je končno poklicanost vedno tisto Božje delovanje, ki nam omogoča iziti iz našega začetnega stanja, nas osvobaja vsake oblike suženjstva, nas iztrga iz navajenosti in ravnodušnosti ter nas usmerja v veselje občestva z Bogom in z brati. Odgovoriti Božjemu klicu, torej pomeni pustiti, da nas izpelje iz naše lažne ustaljenosti, da bi nas usmeril na pot k Jezusu Kristusu, ki je začetek in konec našega življenja in naše sreče.

Ta proces izhoda ni pomemben le za posameznika, temveč je misijonsko in evangelizacijsko dogajanje vse Cerkve. Cerkev je resnično zvesta svojemu učitelju, ko je sama »v izhodu«, ko ni pretirano zaskrbljena zase, za lastne strukture in lastne dosežke, ko je bolj usmerjena k Božjim otrokom, da bi jih srečala v njihovih resničnih situacijah, in je pripravljena trpeti skupaj z njimi. Bog gre iz sebe zaradi ljubezenskega odnosa znotraj Svete Trojice, sliši krik svojega ljudstva in se zavzame za njegovo osvoboditev (2 Mz 3,7). K takemu načinu bivanja in delovanja je poklicana tudi Cerkev: Cerkev, ki oznanja veselo novico, gre naproti človeku, z Božjo milostjo ozdravlja telesne in duševne rane ter skrbi za reveže in pomoči potrebne.

Dragi bratje in sestre, ta osvobajajoči izhod, ki nas vodi h Kristusu in k bratom, je ključ za polno razumevanje človeka ter za človeški in družbeni napredek v zgodovini. Poslušati in sprejeti Gospodov klic ni zasebna in intimna stvar vsakokratnega čutenja temveč je konkretna, resnična in celostna odločitev našega bitja za služenje Božjemu kraljestvu na zemlji. Zato krščanska poklicanost, zakoreninjena v zrenju Očetovega srca, sočasno vabi k zavzetemu delovanju za osvoboditev bratov in sester, predvsem najbolj revnih. Jezusov učenec ima odprto srce za neskončno Božje obzorje in njegova zaupnost z Gospodom ni nikoli beg pred življenjem in pred svetom, temveč nasprotno, »ga oblikuje za misijonarja v skupnosti« (Evangelii gaudium, 23).

Dinamika izhoda, ki vodi k Bogu in ljudem, napolni življenje z veseljem in smislom. Te besede namenjam predvsem mladim, ki zaradi svoje starosti in pogleda na prihodnost, ki je še pred njimi, znajo biti razpoložljivi in velikodušni. Neznano in skrb za prihodnost ter vsakodnevne negotovosti lahko ohromita ta njihov zagon, razblinita njihove sanje do te mere, da mislijo, kako se nima smisla potruditi in da krščanski Bog omejuje njihovo svobodo. Nasprotno, dragi mladi, ne bojte se iziti iz samih sebe in se podati na pot! Evangelij osvobaja, spreminja in polepša naše življenje. Kako lepo je, ko te Božji klic preseneti, ko sprejmeš njegovo Besedo ter hodiš po Jezusovih stopinjah v zrenju Božje skrivnosti in v velikodušnem podarjanju bližnjim. Vaše življenje bo vsak dan bolj bogato in bolj srečno!

Devica Marija, vzor vsake poklicanosti, se ni bala izreči svoj »fiat« - zgodi se Božjemu klicu. Tudi nas spremlja in nas vodi. S pogumno vero je Marija izrazila veselje pravega izhoda iz same sebe in zaupala Bogu svoje življenjske načrte. Nanjo se obrnimo, da bomo popolnoma razpoložljivi za načrt, ki ga ima Bog za vsakega izmed nas. Naj v nas raste želja iti iz sebe, z veseljem drugim naproti (Lk 1,39). Naj nas Mati Devica varuje in prosi za vse nas.

Vatikan, 29. marca 2015, na cvetno nedeljo